

VANHUKSELLE, SAIRAALLE

Ihmisen elinpäivät ovat kuin Ruoho. Kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää ole. Mutta Herran armo iankaikkisesti.

Kuolema ei ole arvoitus, joka kerran ratkeaa. Se on ihmisen ihana oikeus taipaleensa tehtyään nukahtaa.

Helppo on maata päivätyön tehneen, rauha on palkka raatajan parhain

Jo Karjalan kunnaillaa lehtii puu, jo Karjalan koivikot tuuheutuu, käki kukkuu siellä ja kevät on, vie sinne mun kaihoni pohjaton.

Kun noutaja niittää kypsää viljaa ja korjaa matkaajan väsyneen.

Kun sydän lämpöinen sammuu hiljaa, oisko aihetta muuhun kuin kiitokseen

Kun vanhuus saapui ja voimat uupui ja kaipuu kaikesta hälveni.

Sen näki korkein ja käteen tarttui, vei kotiin_matkasta väsyneen.

Kun pitkän elämän elää saa, voi rauhassa uneen nukahtaa. Kun kaikki on valmista, tehty työ, on edessä rauhaisa yö.

Kätes voimakas turvaksi annan, kun uuvun, nosta ja kannan, ikirauhaan kerran vie.

*Me olemme niin kuin uni,
ja niin kuin ruoho maan,
joka aamulla puhkeaa kukkaan ja ehtoolla korjataan.*

On päivä päättynyt, on tullut ilta, on pursi irronnut maan laiturilta ja saapunut rauhan satamaan

Siellä on polut tasaiset astua, siellä ei voi kyyneleet silmiin kastua. Siellä on vihreät kunnaat ja lehdot, siellä on pehmeät nukkua kehdot.

Sydän uupunut levon sai, valkeni ikuinen sunnuntai. Päätti pitkä kaari elon, väsynyt on saanut levon. Nuku unta rauhaisaa.

Elon päivä iltaan kallistuu, sato kypsä maahan painautuu, taipuu täysipäinen tähkää, työ ja muistot aina jälkeen jää.

*Väsymys tuli kuin hiipien hiljaa vei voimat ja unen antoi.
Se taittoi sukumme vanhinta viljaa, pois rakkaamme luokseen kantoi.*

Nyt iltakello lyö ja päättyi pitkä päivätyö. Lepoon hyvään suloiseen,

*Herra kutsui väsyneen.
Hiljeni askel, sydän uupui. Herramme näki ja luokseen kutsuu*

Siell' kukkia täynnä on maa sydän väsynyt levätä saa. Kevyt kuljea on, ei ahdistista siellä, ei tuskaa tunneta taivaan tiellä